

Manifest mot fattigdom från kvinnor utan adress

Man är ingen och ingenting och man drar sin resväska genom stan och förvandlas till ett levande spöke som ingen bryr sig om eller vill se.

Vi är hemlösa kvinnor. Ingen vill se, höra, umgås med eller acceptera oss. Vi är som osynliga spöken med resväskor, matväskor eller ryggsäckar, packade med våra kläder och lite tillbehör. Vi går tysta på gator, dag som natt. Vi stör ingen, men ofta blir vi skrämde, kränkta, förnedrade, diskriminerade, mobbade, skämda av andra personer som har sina arbetsplatser, sina hem med sina familjemedlemmar och ofta två bilar parkerade vid sina villor. De kan välja sin mat, sina kläder och skor, sina fritids- hälso-, sport- och kulturaktiviteter, noga. De kan åka på semestrar runt om hela världen. Inget av detta existerar för oss.

Vi är bostadslösa, vi är utan ordnad ekonomi, vi kämpar en och en för sig själv, och vi blir knäckta av samhällets struktur och dess representanter på socialkontor och andra myndigheter. Fattigdomen växer lavinartat nu, hela Sverige förfaller, men alla är blinda, döva och stumma. Ingen vill eller kan förändra något.

I sådana här hopplösa situationer börjar många dricka alkohol, röka allt möjligt, använda narkotika, prostituera sig. Allt för att avskärma sig. Den lilla människan orkar inte bära all skit. Man måste lösa alla problem på egen hand, vilket ledet till att man bara multiplicerar beroenden och situationer förvärras därmed med blixstens hastighet.

Vissa personer hamnar i grovt kriminella grupperingar, vissa hamnar på beroendeinstitutioner. Man blir stämplad med olika diagnoser, lider av fruktansvärt ont och har obeskrivliga

smärtor – men samhället har inga vettiga lösningar. Man blir bollad från en hörna till den andra. Många av oss är utan tänder. Ingen vill betala tandvårdskostnaderna.

När man kommer till socialjouren får man höra: "Lämna lokalerna, gå härifrån! Du vet att vi inte kan hjälpa dig!" Man får ett papper med avslag, de säger varsågod – men till vad? Till svält, till hemlöshet, till gatuboende. Jag har ett radikalt förslag: Stäng hela socialjouren! Lagg ner den.

Varför ska socialjouren finnas om den inte har några tillgångar, inga resurser, ingen kapital, inga idéer, inga förslag, ingen plan, ingen uppfattning, ingen åsikt. De skäms inte för att skriva "att det är varmt om nätterna" i slutet av september. Därefter går de själva hem och lägger sig i varma sängar. Men vi hemlösa kvinnor är tvingade ut i ensamhet, berövade våra biologiska barn, berövade familj, liv, hem, bohag och tillhörigheter.

Man är ingen och ingenting och man drar sin resväska genom stan och förvandlas till ett levande spöke som ingen bryr sig om. Man blir besviken, ledsen, stressad, nervös, aggressiv, psykiskt-, fysiskt- och mentalt skadad. Man får vredesutbrott. Man blir medicinerad, men kroppen håller inte och faller isär och som slutresultat försvinner man spårlöst och ingen märker det, ingen saknar, ingen bryr sig om. Socialtjänsten har för länge sedan slutat uppfylla sin funktion. Deras bidrag ligger under existensminimum. Socialtjänsten måste gå i konkurs, eller bli helt och hållet omorganiserad.

Flashiga kontorslokaler står tomma i centrum samtidigt som vi lever på gatan. Vi är tvungna att sova och tillbringa nätterna på bussar, tunnelbana, pendeltåg och väldigt ofta ute i naturen, under buskar, broar, bland råttor och möss. Vissa av oss har tillbringat nätterna på Stockholms centralstation i mer än ett decennium, är det det som ni kallar för liv? Är det så som det ska vara? Vem skapade allt detta?

Nu är det dags att i grunden omorganisera och förmänskliga socialtjänsten. Vi kräver bostäder och ordnad ekonomi, vilket är grundläggande mänskliga rättigheter. Ingen ska behöva äta ur soptunnor för att överleva.

Irina Bagley

Representant för *Kvinnor utan adress*